

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 4 Ἰουνίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 27

41^Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

ΚΑΠΟΤΕ — ὅταν πρωτοεφαρμόστη-
κε τὸ Νέο Ἡμερολόγιο — ἡ μικρό-
τερή μου ἀδελφή ἡ Μπεμπέκα, ἀ-
κούγοντας γιὰ τὴν ἀναστάτωση ποὺ
θάφευρε στὶς διάφορες γιορτές,
μὰς ρώτησε μ' ὅλη τῆς τὴν ἀφέλεια :

— Κι' ἡ Πρωτομαγιά πότε θὰ πέφτει;

Τ' ἀνθοορμητὰ γέλια μὰς κι' οἱ χοροί-
διες τὴν ἔκαναν τὴν κακομοῖρα νὰ τὰ χάσῃ
καὶ νὰ μὴν τολμήσῃ οὔτε κἀν νὰ ρωτήσῃ τί
μεγάλῃ ἀνοησία εἶχε πεῖ, γιὰ νὰ προκαλέσῃ
μὰ τέτοια ἱλαρότητα. Νὰ ὅμως ποῦ ἤρθε
μέρα κι' ἡ καίμενη ἡ Μπεμπέκα βοήθησε τὸ δί-
κιο της. Γιὰ φέτος ἡ Πρωτομαγιά μετακομί-
στηκε κι' ἐκεῖνη ἀπ' τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ
Μᾶη, στὴν ὀγδοή! Καὶ παραμονὴ τῆς Πρω-
τομαγίας δὲν θάταν πιά ἡ 30 Ἀπριλίου, ἀλλ'
ἡ 7 Μαΐου.

— Νά, πάρετε, για να θυμόσαστε την *Σαλωνίτισσα*. Έμένα έπρεπε να μ' ονομάσουν Βιολέττα γιατί και την γιαγιά μου έτσι την έλεγαν, μιά ή νονά μου μου έδωκε άλλο όνομα: τί κρίμα! 'Η μεγαλύτερή μου χαρά είναι όταν κάνω μπουκέτα από βιολεττές.

Εκείνη την ώρα είδαμε ένα κορίτσι να πλησιάζει. Δεν ήταν ντυμένη σαν και τάλλα με ποδιά και ρούχα της δουλειάς. Ήταν καλοντυμένο και φαινόταν σαν έπισκέπτης. 'Αμα ήρθε κοντύτερα, αναγνωρίσαμε την αγαπητή μας *Χαρυγή*.

— 'Ω, σεβαστή μου κυρία Διάπλασι! 'Ω, αγαπητέ 'Ανανία, τί καλά που σας βρίσκω εδώ! είπε μ' ένθουσιασμό η *Χαρυγή*. Εγώ δεν ήξερα τί λουλούδι να προτιμήσω και γι' αυτό ήρθα σε τούτο το περιβόλι, για να διαλέξω. Κοίταξα όλα τα λουλούδια αναποφάσιστη, όταν ένα ταπεινό μωβ λουλουδάκι, κρυμμένο κάτω από τα φύλλα, κίνησε την προσοχή μου. Τό βρήκα, ήταν ο μενεξές. Τί όμορφα έχει, τί άρωμα!

— Εγώ αγαπώ τον μενεξέ γιατί βρίσκω, πώς όπως εκείνος χύνει τ' άρωμά του κρυμμένος κάτω από τα πράσινα φύλλα, έτσι και η καρδιά μου πρέπει να κάνη το καλό χωρίς να φαίνεται, είπε η *Σανθούλα*.

Και για μένα ο μενεξές είναι το σύμβολο της ταπεινοφροσύνης, συμφώνησε η *Μαρία Πετρίτου*. Μ' άρσσει να τον βλέπω για να θυμάμαι την μηδαμινότητά μου και να σπρώχνουμαι σε κάτι καλύτερο.

— 'Ας μοιάσουμε κι' έμεις με τον μενεξέ, ως είμαστε ταπεινοί, καθώς προσπάθει κι' ο Χριστός, είπε μ' έμφραση ένας μικρός περιβολάρης, ο *Απόστολος Αλεξανδριδής*.

Τό σύμβολο του μενεξέ, την ταπεινοφροσύνη, θά έπρεπε όλα τα κορίτσια να το κάνουν έμβλημα δικό τους, είπε και ο *Γλάρος του Αϊγαίου*.

Τη στιγμή αυτή με πλησίασε ένα αγοράκι, το *Μεγαλειό της Κύπρου*, και χαμογελώντας μου πέρασε μιά βιολεττα στην κουμπότρυπα του σακακιού μου.

— Καλά τό σκέφθηκαν εγώ, είπε, πώς μιά βιολεττά στην κουμπόδοχη του 'Ανανία θά ταίριαζε θαυμάσια.

— Ε, δεν πιστεύω δά να είναι και τόσο μετριόφρων ο άδελφός μας για να 'έχη για σύμβολό του τον μενεξέ! Έκανε η *Κική*.

— Ο μενεξές δείχνει την σεμνότητα κι' ο 'Ανανίας φαίνεται πολύ σεμνός νέος, είπε ο μικρός μας φίλος.

— Ναί, ναί! φώναξαν όλα τα παιδιά, είναι σεμνός!

Φαντασθήτε το καμάρι μου! Εκείνη την ώρα μās πλησίασε ένας άλλος μικρός περιβολάρης. Σφουγγίσε τον ιδρώτα που έσταξε από τό μέτωπό του και είπε:

— Και μένα στην καρδιά μου κρατάει ξεχώριθ θέση ένα ταπεινό λουλουδάκι, ο μενεξές.

— Μπά; άπόρησα. 'Αν δεν κάνω λάθος εσύ δεν είσαι ο *Ιππότης των Ρόδων*; Πώς άρνήθηκες τ' όνομά σου.

— Λίγο καιρό πριν αν μου κάναες αυτή την ερώτηση, αγαπητέ 'Ανανία, θά σου άπαντούσα ίσως για κάποιο άλλο, πιο περήφανο, πιο όραίο. Μά κάποιο περιστατικό μου συνέβη που μ' έκανε ν' αλλάξω γνώμη και ν' αγαπήσω τον μενεξέ. Ένα άπόγευμα χτύπησε η πόρτα του σπιτιού μας κι' άνοιγοντας βρέθηκε μπροστά σ' ένα γέρο κουρελή, που τό κεφάλι του ήταν στολισμένο μ' ένα στεφάνι μενεξέδες...

Αλλά ο ύποχρεωτικός οδηγός μας ήθελε να μās δείξει και τα άλλα άνθη μās τράβηξε μακριά από τον *Ιππότη των Ρόδων*, κι' έτσι δεν άκούσαμε την ιστορία του που φαινόταν τόσο ενδιαφέρουσα.

— Μά σταθήτε ακόμη μιά στιγμούλα, παρακαλούσε η *Σοφάλλα ντ' 'Οζία*, ν' άκούσετε για ποιά λόγο προτιμώ τις βιολεττές.

— 'Ω, έλάτε να ιδήτε, οι δικοί μου μενεξέδες δεν είναι σαν τους άλλους. Έγώ έχω άσπρους μενεξέδες στο περιβόλι μου! φώναζε η *Μίκυ Μάους*. Άκούστε να σας πω κι' ένα ποίημα που έχω γράψει για τους μενεξέδες μου: «'Ω, μενεξέδες, λεπτά λουλουδάκια...»

Παρανάτο δεν άκουσα. Τό *Κρητικό 'Ακρογιάλι* βιαστικό

μās οδηγούσε σ' άλλο τμήμα του άπέραντου εκείνου κήπου.

Τί διαφορά έδω! 'Από τους ταπεινούς μενεξέδες βρισκόμαστε στους περήφανους κρίνους. 'Υψώνονταν καμαρωτοί και κατάλευκοι και από τό πολύ κόρδωμα φαίνονταν σά να είχαν καταπιεί μιά στέκα.

Ένας μικρός περιβολάρης φάνηκε νάρχεται προς τό μέρος μας. Ήταν ο *Ιππότης Δόγγη*.

— Κοιτάξτε τους κρίνους μου! Έκανε με περηφάνεια. Άσπροι-δολοάσπροι, πώς στέκονται περήφανα μιά και ταπεινά, με τό κεφάλι ψηλά, δείχνοντας μιά καθαρή ψυχή. Τό κρίνο ήταν πάντοτε τό σήμα του Ιππότη, μιά και οι Ιππότες του είκοστου αιώνα, τά προσκοπάκια, έχουν σήμα τον κρίνο.

— Έγώ όλα τα λουλούδια τ' αγαπώ, είπε ένας άλλος περιβολάρης, τό *Πανελλήνιο 'Ονειρο*. Έχω όμως μεγαλύτερη συμπάθεια στον κρίνο, γιατί είναι τό θείο δώρο που κάποτε ένας άγγελος προσέφερε στη θεία μητέρα του 'Ιησού Χριστού.

— Ναί, ναί, τον κρίνο της Παναγίας! φώναξε με πολύ γλυκειά φωνή τό *Πρωινό Κελάδημα*. Τί ευγενικό, άγνό κι' άθωο λουλούδι! Τό σύμβολο της παρθενίας!

— Κι' εγώ για τον ίδιο λόγο αγαπώ τον κρίνο, είπε ο *Γαλάσιος Κρίνος*. Νά, έκανα κιάλα μια εικόνα του Εύαγγελισμού. Πώς σου φαίνεται, 'Ανανία;

— Ε, καλούςτικη είναι, είπα. Άργότερα θά κάνης και πιο καλές.

— Ο κρίνος έχει την πρώτη θέση στον Παράδεισο, είπε ο *Χρήστος Γορτύσιος*. Πώς μπορεί να 'έχη τη δεύτερη στη γη;

— Τό λευκό άδολο χρώμα του κρίνου και τό λεπτό άρωμά του μου φέρουν στο νου μου τη σκηνή του Άγγέλου, όταν τον πρόσφερε στην Παρθένα, είπε με συγκίνηση κι' η *Δούλη Δωδεκάνησος*. Για τούτο και τό λουλούδι αυτό μου έμπνέει ένα μυστικό σεβασμό για τό συμβολισμό του.

— Όποτε βλέπω κρίνο, μου έρχεται στο νου μιά άξέχαστη εικόνα, είπε η *Ανοιξιάνικη Βροχούλα*. Μου φαίνεται σά να βλέπω μέσ' στη μεγάλη έκκλησιά του νησιού μας τον 'Επιτάφιο στολισμένο με μύρια λουλούδια. Κι' άνάμεσα σ' όλα δεσπόζουν τά κρίνα, τά λουλούδια της Παναγίας με την περήφανη κορμοστασιά τους...

— Έγώ αγαπώ τό κρίνο γιατί θυμάμαι μιά ιστορία που μου έλεγε η μαμά μου σαν ήμουνα μικρός, την έκοψε ο *Θούριος*. Στον ούρανό είναι ένα περιβόλι γεμάτο άσπρους κρίνους και, όταν τά παιδιά είναι πολύ φρόνιμα, τό βράδυ που κοιμούνται τά παίρνουν τ' άγγελάκια από τά κρεββατάκια τους και τά πηγαίνουν γτό περιβόλι αυτό και παίζουσιν. 'Όταν όμως τά παιδιά είναι άτακτα, οί κρίνοι γέρνουν και μαραίνονται. Έγώ σαν είμαι έτοιμος να κάνω καμιά άταξία, θυμάμαι τό περιβόλι με τους κρίνους και σταματώ.

— Τό πουλάκι μου! Έκανε η κυρά-Μάρθα συγκινημένη. — Χά, χά, χά, χά, χά, χά, έκανε κάποιος από πίσω μας.

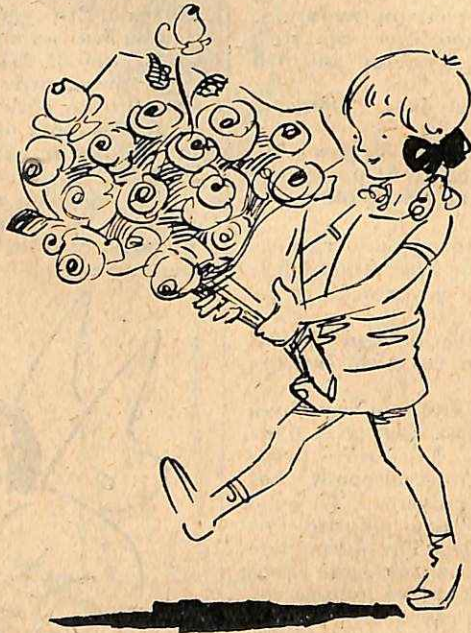
Καλέ ποιός γελάει έτσι; Γυρίζουμε και βλέπουμε τον *Βασιλέα της Ζούγκλας*, που είχε άκουμπήσει χάμω τό ποτιστήρι του κι' έπιανε τό στομάχι του από τά πολλά γέλια.

— Μά ξέρεις τί, 'Ανανία; μου λέει θυμάμαι μιά παιδική μου τρέλλα και γελάω. Μιά μέρα, που ήμουνα μικρός κι' έπαιζα στον κήπο, δεν ξέρω πώς μου ήρθε να κόψω κάμποσα κρίνα, να τά γεμίσω με άμμο της άλλεας, να τρέξω μέσα στη σάλα όπου η μαμά μου μιλούσε με καλεσμένες φίλες της, και να προσφέρω στην καθεμιά από ένα χωνάκι «παγωτό». Φαντάζεσαι. 'Ανανία μου, τί γέλια έκαναν αυτές οι κυρίες και... τί κατσάδα έφαγα από τη μαμά!

— Και με τό δίκιο της! Έκανε η 'Αγάπη. Φαντάσου ιδέα! Είδαμε κι' ένα κορίτσι, που καθόταν στον κήπο με σταυρωμένα χέρια. Ήταν η *Καπετανοπούλα* μας.

— Εσύ δεν καλλιεργείς; τη ρώτησε η κυρία.

— Τά δικά μου λουλούδια, μās άποκρίθηκε, δεν έχουν ανάγκη από καλλίεργεια. Βγαίνουν μονάχα τους παντού. Είναι τάγριόκρινα, τά κρίνα των άγρών, Πώς τάγαπο!

«Όταν πήρα τό βραβείο στην 1η τάξη, μου προσέφερεν ένα μπουκέτο ρόζ τριαντάφυλλα». (Σελ. 317, στ. α'.)

— Για κοιτάξτε τά κρίνα μου και παρατηρήστε τά φύλλα τους, έκανε μ' έμβριθεία ένας άλλος περιβολάρης, ο φίλος μας *Πολυβώτης*: είναι στενά, λεπτά, λογχοειδή, και ύψούνται υπεράνω της έπιφανείας της γης εις ύψος 5—11 εκατοστών. 'Από τους παλαιότερους χρόνους οι άνθρωποι έκτιμωσι τό κρίνο. 'Ο Μέγας Ναπολέων...

— Άλλοτε, άλλοτε μās τά λές, έκανε βιαστικό τό *Κρητικό 'Ακρογιάλι*. Τώρα έχουμε να πάμε αλλού.

Καθώς ακολουθούσαμε τον οδηγό μας, συναντήσαμε ένα μικρό περιβολάρη που έσπρωχνε με βία μπροστά του ένα χειραμάκι γεμάτο εργαλεία κηπουρικής.

— Ε, που πās τόσο βιαστικός; του φωνάξαμε.

— Πάω να σκαλίσω τις τριανταφυλλίες μου, μās λέει, κόβοντας τη φόρα του. Με συγχωρείτε, δεν σας συστήθηκα, είμαι ο *Βάτραχος Νο 20*. 'Αν θέλετε, είμαι πρόθυμος να σας συνοδεύσω, φθάνει να έρχεστε και σείς στις τριανταφυλλίες, γιατί βλέπετε είμαι πολύ βιαστικός.

— Εμείς πηγαίνουμε όπου μās πάει ο οδηγός μας, είπε η κυρία Διάπλασι.

— Μά κι' εγώ στις τριανταφυλλίες σας πηγαίνω, δήλωσε τό *Κρητικό 'Ακρογιάλι*.

— 'Α, τότε πηγαίνουμε μαζί και στο δρόμο θά σας πω γιατί αγαπώ τριαντάφυλλα, είπε ο *Βάτραχος Νο 20*. 'Από μιά γέριχη τριανταφυλλιά με άσπροκόκκινα λουλουδάκια, που την είχε φυτέψει ο ίδιος ο παππούς μου, σύρριζα στον τοίχο του σπιτιού μας. Όταν ήμουν μικρός, μόλις ξυπνούσα πεταγόμεν, άπλυτος ακόμη, έξω στην αυλή. Τό πρώτο άντικρουμά μου έπεφτε πάνω στα πράσινα φύλλα της τριανταφυλλιάς μας. Μά με τη μικρασιατική καταστροφή, ο άνεμος του όλέθρου μās πέταξε στους πέντε δρόμους. Για μένα, μετά την τρομερή αυτή καταγίδα, είχε σβύσει κάθε δεσμός με τους παιδικούς μου στοχασμούς. Τώρα όμως, με την εφώτηση για την Κυριακή, ξαναθυμήθηκα πάλι την τριανταφυλλιά του παππού μου. Έψαξα και βρήκα ένα ίδιο φυτό και τό καλλιεργώ εδώ με όλη την αγάπη της καρδιάς μου. Για δές τε την!

Μιλώντας, είχαμε φθάσει στις τριανταφυλλίες, κι' η άνθισμένη τριανταφυλλιά του *Βάτραχου 20* άπλώνε κατά τό μέρος μας τά κλαδιά της. Τί όραία που ήταν! Μά κι' οι άλλες δεν πηγαιναν πίσω. Μοσχομύριζε ο τόπος από τις ευωδιές τους και τό μάτι θάμπωνε από τά τόσα χρώματα. Τί πληθος και τί ποικιλία! Μπροστά σε μιά τριανταφυλλιά με κατακόκκινα μεγάλα τριαντάφυλλα, στέκεται ο φίλος μας ο *Μουσουργός*.

— Δεν είναι πραγματικά ο βασιλιάς των άνθων; μās ρώτησε. 'Από τότε που είδα σ' ένα περιβόλι μια τέτοια τριανταφυλλιά, σαν κι' αυτή εδώ, έδωσα όριστικά την προτίμησή μου στα τριαντάφυλλα.

— Τίποτε δεν μπορεί να με συγκινήσει πιο πολύ από τό τριαντάφυλλο, συμφώνησε η *Ελαφίνα*, κόβοντας ένα όλόκληρο μπουκέτο από την όλάνθηστη τριανταφυλλιά της και προσφέροντάς το στην κυρία Διάπλασι. 'Οχι γιατί είναι ο βασιλιάς των άνθων, έξακολουθούσε, μά γιατί κιάλας όταν πήρα τό βραβείο στην πρώτη τάξη, μου πρόσφεραν ένα μπουκέτο ρόζ τριαντάφυλλα.

— Μτροβό, *Ελαφίνα*, έτσι πάντα να βραβεύεσαι και να στεφανώνεσαι, — Τά τριαντάφυλλα δεν έχουν μόνο ένα γλυκύτατο ρόδινο ανοιξιάτικο χρώμα, δήλωσε ο *Ατρόμητος Πειρατής*, που κάθε άλλο παρά πειρατική όψη είχε, καθώς βρισκόταν άνάμεσα στις όλάνθηστες τριανταφυλλίες του. Δεν έχουν μόνο ευωδία, που άναξώωγονει τον άνθρωπο, έχουν κι' άγκαθια και υπερασπίζονται τον έαυτό τους. Μιά μέρα πήγα να κόψω ένα λουλούδι απ' την τριανταφυλλιά, άλλ' εκείνη η κακιά μ' άρπαξε και μάτωσε τά χέρια μου. Τότε σκέφθηκα κι' είπα: «Για ιδές τη πώς πειράζεται όταν κόβουν τά στολίδια της.» Γι' αυτό αγάπησα από τότε την τριανταφυλλιά γιατί ξέρει να υπερασπίζεται τά λουλούδια της.

— Κι' έμένα από όλα τά λουλούδια καλύτερα μ' άρέσουν τά τριαντάφυλλα, είπε η *Δροσούλα* με γλυκειά φωνή. Κάθε φορά που τό βλέπω, θυμάμαι ένα άραπάκι.

— Τριαντάφυλλα και άραπάκι! πώς συμβιβάζονται αυτά τά δυο; άπόρησα.

— Ού, είναι πολύ μεγάλη ιστορία, ξέρετε, είπε η *Δροσούλα*, μά και πολύ συγκινητική.

— 'Αν είναι έτσι, είπε η κυρία Διάπλασι, γράψε καλύτερα την ιστορία σου για τη Σελίδα Συνεργασίας, γιατί έμεις έχουμε να ιδούμε ακόμη τό μισό περιβόλι και κοντεύει κι' όλας να νυχτώση.

— 'Αχ, τί κρίμα! είπε η *Δροσούλα*. Κι' ήταν τόσο όραία η ιστορία μου.

— Πάμε, πάμε, έκανε ανυπόμονα ο οδηγός μας.

'Από τά τριανταφυλλιά και τά κόκκινα βρεθήκαμε στα γαλάζια. Ένας όλόκληρος κάμπος από «Μη με λησμονεί» άπλώνονταν μπροστά μας. Κι' ένα πλήθος Διαπλάσοπούλες, άποχλειστικά σχεδόν Διαπλάσοπούλες έδώ-πέρα, καθόνταν ένα-γύρω στα παγκάκια και ξεκουράζονταν από τους κόπους της ημέρας.

— Πω, πω, κοριτσομάνι, είπα όταν πήγαμε κοντά. Κι' όλες έσείς καλλιεργείτε τό «Μη με λησμονεί»;

— Και ποιά άλλο λουλούδι έχει συγκινητικότερο συμβολισμό; είπε ζωηρά τό *Μαγεμένο Δοξάρι*. Μπορεί να μ'ην είναι τό όραιότερο άνάμεσα στο βασίλειο των λουλουδιών, αλλά έχει τό γλυκύτατο κυανούν χρώμα, τό σύμβολο της λευτεριάς και, όπως λέει κι' ο ποιητής:

'Απ' όλα τ' άνθη τ' ούρανού
Που είδα φυτεμμένα.
Ένα μονάχα μ' άρσσε
Που θυμίζει έσένα
Δεν ήταν τριαντάφυλλο
Δεν ήταν άνεμώνη
Ήταν λουλούδι του άγρού,
Τό λέν «Μη με λησμονεί».

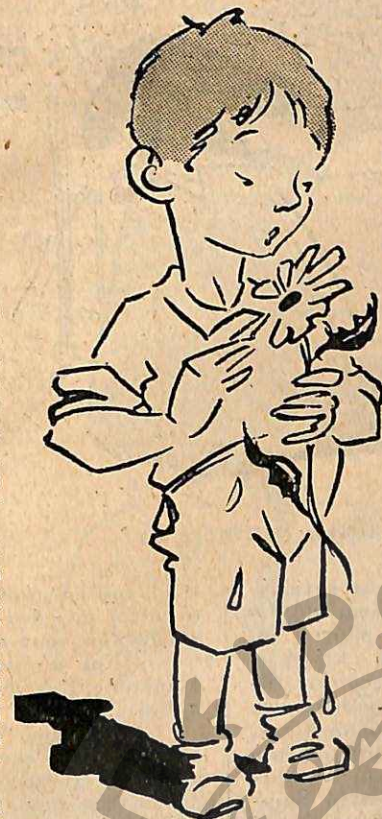
— Κι' εγώ αγαπώ τό Μη με λησμονεί, που έλληνικά τά λένε και μυσοσιτίδες, είπε μ' έμβριθεία τό *Μύρον της 'Ανδρόν*.

— Όταν βλέπω τά «Μη με λησμονεί» μου, θυμάμαι τον άδελφό μου, είπε με συγκίνηση η *Σικωνία Άύρα*. Ήταν την εποχή που έπρόκειτο να φύγη για την Εύρώπη. Μιά από τις χαρούμενες κι' ήλιόλουστες ήμέρες της άνοιξης, πήγαμε με τον άδελφό μου περίπατο. Κόψαμε άγριοιολούδα και καθήσαμε να ξεκουραστούμε, όταν ξάφνου ο άδελφός μου σηκώθηκε κι' έκοψε ένα λουλούδι πουχε τό χρώμα τ' ούρανού. «Πάρ' το για να με θυμάσαι!» μου λέει. Ήταν ένα Μη με λησμονεί.

— Κι' έμένα τό Μη με λησμονεί μου φέρνει μιά μακρινή άξέχαστη άνάμνηση, είπε η *Αγνή*. Αυτό τό λουλουδάκι μου είχε χαρίσει μιά αγαπημένη φίλη μου που έφυγε πρόωρα για τά σκοτεινά βασίλεια του Πλούτωνα. Κι' εγώ πάντα άνοίγοντας τά παλιά μου «Νεοελληνικά Άναγνώσματα», άντικρύζω τέσσερα άβρά μπλε πεταλάκια πατημένα άνάμεσα στις σελίδες του βιβλίου.

— Κι' εγώ την ίδια άφορμή έχω για ν' αγαπώ αυτό τό λουλουδάκι, είπε η *Αντίνα*. Μου είχαν δωρήσει ένα λεύκωμα κι' είχα άποφασίσει να τό δώσω στις συμμαθήτρές μου και στις φίλες μου, να μου βάλουν μέσα απ' ένα λουλούδι για να τις θυμάμαι όταν μεγαλώσω και φύγω από τό σχολείο. Τότε η μικρή μου άδελφούλα, ένα κοριτσάκι έξη χρονών, έτρεξε στο περιβόλι και μου έφερε ένα κλαδάκι γεμάτο Μη με λησμονεί και μου είπε: «Αυτό τό λουλουδάκι μ' άρέσει. Θά τό βάλω στο λεύκωμά σου για να με θυμάσαι». Χρυσή μου άδελφούλα! Λίγοι μήνες πέρασαν από τότε, κι' ένα πρωί δεν ύπληρχε πιά στον κόσμο. Γι' αυτό, τό λουλουδάκι τούτο για μένα είναι από τά πιο πολύτιμα μου πράγματα. Όταν θά τό ιδώ, νομίζω ότι άκούω την γλυκειά της φωνούλα και βλέπω τό μικρό της χεράκι να μου τό δίνει.

Μπά σε καλό μου! Γιατί θόλωσαν έτσι τά μάτια μου; Δεν ντρέπεσαι λιγάκι, 'Ανανία, να συγκινηθείς έτσι σαν παιδί; Ή κυρά-Μάρθα που άφίνει τά δάκρυά της να τρέχουν ελεύθερα στο πρόσωπό της, είναι συγχωρημένη, μά εγώ ένας άντρας...

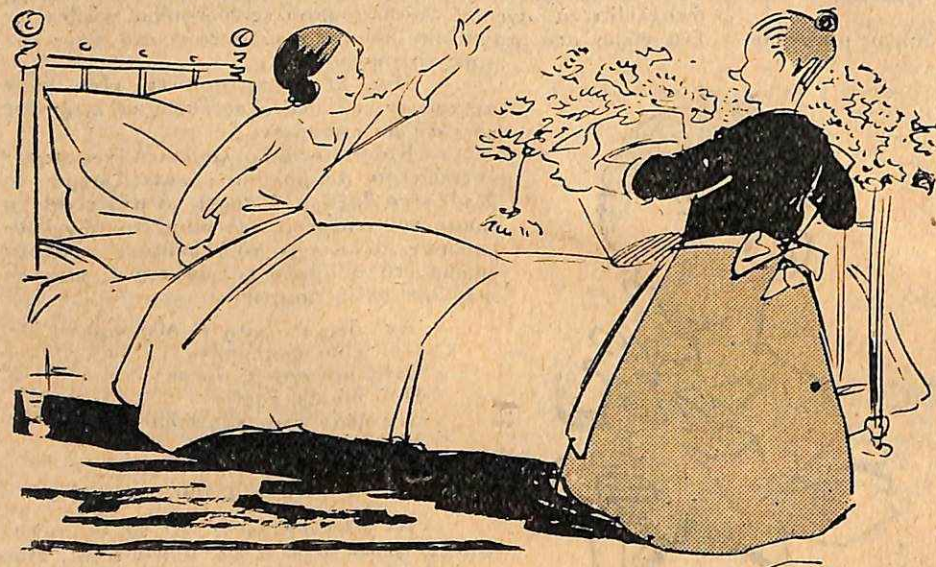

«Όσες φορές τη ρώτησα αν μάγαπά, πάντα μουπε ναί». (Σελ. 319, στ. 6'.)

«Αποτραβήχτηκα λίγο παράμερα για να σφουγγίσω τα μάτια μου δίχως να με δουν, κι' έτσι δεν μπόρεσα να ακούσω τί έλεγε ή *Κινεζούλα* στην κυρία Διάπλασι για να εξηγήσει την αγάπη της στο Μή με λησμονεί, και πρόφθασα μονάχα τα τελευταία λόγια της *Γλυκειάς Σαμιοτοπούλας* που έλεγε ότι, εκτός από το λουλούδι αυτό αγαπάει και τη γαζία, γιατί της θυμίζει μιὰ πεθαμένη φίλη της.

«Α, τί; Πάλι νέες συγκινήσεις θάχουμε; Έγώ δεν άντέχω, θά φύγω, θά πάω σέ τίποτε άλλα λουλούδια, πιδ ευθυμία. Νά ένας δλάνθιστος κάμπος με ζωηρόχρωμες άνεμώνες. Οι μικροί περιβολάρηδες και περιβολάρισσες που τις καλλιεργούν είναι από τους πιο γνωστούς μας φίλους. Νά το *Ουράνιο Τόξο*, νά το *Τριανταφυλλένιο Δάκρυ*, νά τόσοι και τόσοι άλλοι.

— 'Αδίσταχτα μπορώ νά πώ ότι μ' άρέσει ή άνεμώνη,

«Καί μούφερε δυό γλάστρες με πελώρια χρυσάνθεμα». (Σελ. 320, στ. 6'.)

δήλωσε το *Τριανταφυλλένιο Δάκρυ*. Μας δίνει την εντύπωση μιὰς μικρής χαριτωμένης ύπαρξης που γεννιέται για λίγο, σκορπάει τη δροσιά γύρω της κι' ύστερα σβύνει έτσι απλά όπως είχε γεννηθεί. Κι' ακόμη μοιάζει με τὰ έφίμαρα όνειρα που πλάθει ή φαντασία κι' ύστερα σβύνουν αφήνοντας μονάχα ένα άχνάρι από το δροσερό πέραςμά τους. Μά και ως λουλούδι είναι όραία ή άνεμώνη. Για πλησίασε, αγαπητέ 'Ανανία, νά τις δής καλύτερα τις άνεμώνες που καλλιεργώ. Κοίταξέ τις τί άπλές που είναι, μά και τί μεγαλοπρέπεια που έχουν. Πέντε-έξη πέταλα μονάχα στην κορυφή ενός λεπτού μίσχου και τίποτε άλλο! Κοίταξε όμως τί ποιικιλία χρωματισμών. Κοίταξε αυτές τις μώβ, τις πένθιμες. Μά κι' ένα άλλο ακόμη έχω παρατηρήσει στις άνεμώνες. 'Αλλάζουν χρωματισμό μέσα στην ίδια μέρα. Τυχαίνει πολλές φορές νά είναι την αυγή έλαφριά χρωματισμένες και στη δύση νά σκουραίνουν.

— Έγώ δεν έχω κάνει τέτοιες επιστημονικές παρατηρήσεις, τον έκοψε το *Ουράνιο Τόξο*. Έγώ, αγαπητέ 'Ανανία, για νά σου όμολογήσω την αλήθεια, όταν πρωτοείδα άνεμώνη, την πέρασα για ξεβαμμένη παπαρούνα. Ήταν κάποτε, πάνε πολλά χρόνια τώρα, όταν είχ' άνέβει σ' ένα έρημικο έκκλησιδάκι. Τό χλωμοκόκκινο αυτό λουλουδάκι, που άνυπεράσπιστο στηριζόταν στο μικρό του κοτσανάκι, μου φάνηκε τόσο συμπαθητικό, που δεν θέλησα νά τό κόψω για νά τό στριμώξω με τ' άλλα άγριολουλούδα του μουκέτου μου. Τί όμορφη βρήκα επάνω του; Δεν ξέρω και τώρα ακόμη. Γιατί τό συμπάθησα; Ούτε κι' αυτό. Ίσως γιατί τόδα μακριά από τ' άλλα, κατάμονο, ίσως γιατί μου φάνηκε άνυπεράσπιστο.

Σ' αυτό τό διάστημα είχαν πλησιάσει ή κυρία Διάπλασι και τό υπόλοιπο σπιτικό και θαύμαζαν τις άριστοεργηματικές πραγματικά άνεμώνες του *Τριανταφυλλένιου Δάκρυ*.

— Μά έλάτε τὰ ίδ'ιτε και τις δικές μου, διαμαρτυρήθηκε ή *Κεραλλωνίτης*. Έγώ δεν βρίσκω λόγια για νά ύμνήσω τό ταπεινό λουλουδάκι. Θά σάς άναφέρω όμως τὰ λόγια του ποιητή: «'Απ' τὰ λουλούδια ότου άνθίζουν, μέσ στο χειμώνα...»

— Έγώ δίνω την προτίμησή μου, σ' όποιο λουλούδι, έξωχω από την έξωτερική όμορφιά κρύβει μέσα του και την όμορφιά της ψυχής, τον έκοψε ή *Ρέα Συλβία*. Τί είναι τ' άλλα τ' άνθη μπροστά στην άνεμώνη, που χωρίς κανείς νά τη φροντίσει, της φθάνει λίγη βροχούλα για νά στολίση τους κάμπους μέσα στην καρδιά του χειμώνα, ενώ τ' άλλα άνθη, για νά ζήσουν μέσα σέ τέτοιο κρύο, κρύβονται στα πλούσια θερμοκήπια.

— Καλέ, τί είναι εκεί; Έκανε μ' άπορία ή Μπεμπέκα μας κοιτάζοντας προς τὰ δεξιά.

— Αυτά είναι τὰ γιασεμιά μας, εξήγησε πρόθυμα το *Κρητικό 'Ακρογιάλι*. Βλέπετε τί πρώϊμα που είναι; 'Αντί ν' άνθίσουν τό κατακαλόκαιρο, άνθίζουν τώρα τό Μάη. Μά κι' οι περιβολάρισσές τους τὰ περιποιούνται μ' αληθινή λατρεία.

Έγκαταλείψαμε τις άνεμώνες και προχωρήσαμε κατά τη μάντρα του περιβολιού, όπου όλος ό τοίχος ήταν σκεπασμένος από κατάλευκα γιασεμιά που ευόδιαζαν τον τόπο. Πρωτες-πρώτες βλέπουμε δυό εργατικές περιβολάρισσες τις μικρές μας φίλες *Φιόρο του Δεβάντε* και *Γαλανομάτα*.

— Για ιδέστε τί θαυμάσια είναι τὰ γιασεμιά μου, μας λέει το *Φιόρο του Δεβάντε*. Είναι τό λουλούδι που πρωταντίκρυσαν όταν ήρθα στον κόσμο: είναι τό λουλούδι που με τη λεπτή, έλκυστική μυρουδιά του με τραβούσε κοντά του σαν ήμουν μικρούλα. 'Ωρες-ώρες, όι σταν-ροί που σχημάτιζαν τὰ κατάσπρα μικρούλα πέταλά τους μου φαίνονταν σαν άστράκια τ' ουρανού.

— Έμένα τὰ γιασεμιά, λέει ή *Γαλανομάτα*, με κάνουν και θυμάμαι τό σπιτι του μακαρίτη του παππού μου, όπου ή αυλή ήταν γεμάτη γιασεμιά και κάθε πρωί κατέβαινα κι' έκανα στεφανάκια. Καμμιά φορά με συντρόφευε κι' ό παπούς μου σιγανοτραγουδώντας κανένα κλέφτικο τραγούδι. Σάν φύγαμε από την πατρίδα, ή μαμμά μου είχε φυλάξει μερικά στεφανάκια και τώρα τάχουμε φυλαγμένα σ' ένα βιβλίο. Κάθε φορά που άνοίγω τό βιβλίο και βλέπω τὰ γιασεμιά, μου φαίνεται πως βρίσκομαι στην αυλή του καίμενου του παππού, κι' άθελα σφουγγίζω από τὰ μάτια μου ένα δάκρυ. Γιατί συχνά όι πιδ μικρές άναμνήσεις φέρονουν τις μεγαλύτερες συγκινήσεις.

— Και σ' ν' μ' άρεσει, *Γαλανομάτα*, είπε ή κυρία Διάπλασι. Για νά ιδούμε όι άλλες περιβολάρισσες τί θά μας πούνε.

— Έγώ, έγώ! φώναξε ή *Δούλα*, 'Αγαπώ πολύ τό γιασεμιά. Τό άγνό του χρώμα, τό μεθυστικό του άρωμα, τό λεπτοκαμμένο του σχήμα...

— Σας παρακαλώ, κυρία Διάπλασι, είπα έπεμβαίνοντας. Η ώρα είναι προχωρημένη και πρέπει νά έπισκεφθούμε όλα τὰ παιδιά. Μή μας πάρη ή νύχτα...

— Μά άμα βραδυάξει φεύγουμε κι' έμεις από τό περιβόλι, εξήγησε το *Κρητικό 'Ακρογιάλι*. Μόνο σήμερα, επειδή είναι παραμονή της Πρωτομαγιάς, κάνουμε εξαίρεση. Τώρα όμως που είδατε τὰ πρώϊμα, θά σάς πάω και στα όψιμα. Καλλιεργούμε κυκλάμινα που κατορθώσαμε νά τὰ κρατήσουμε από τον 'Οκτώβρη ως τό Μάη.

— Καλέ αυτό τό περιβόλι είναι μοναδικό σ' όλον τον κόσμο! είπε με θαυμασμό ή Έλπίς.

— Δεν πιστεύω, μας κολακεύετε, έκανε μετριοφρονα ό οδηγός μας. 'Αλήθεια όμως τὰ κυκλάμινά μας, ή μάλλον τὰ παιδιά που τὰ καλλιεργούν, αξίζουν κάθε έπαινο. Νά, αυτά έδώ, τὰ κυκλάμινα του *Λυσόχαρτου*, είναι από τὰ ωραιότερα.

Ό μικρός περιβολάρης στέκονταν κάπως άπόμερα. Ό-ταν όμως άκουσε τ' όνομά του, πλησίασε.

— 'Αγαπώ τό κυκλάμινο, μας είπε, όχι μόνο γιατί έχει όραία λουλούδια, αλλά γιατί έχει και όραία φύλλα. Τ' άνθη του ξεπροβάλλουν με χάρη τό κεφάλι τους πάνω σ' ένα λεπτό μίσχο, άνάμεσα άπ' τὰ φύλλα του που έχουν επάνω τους ζώνες με όλες τις αποχρώσεις του πρασίνου. 'Αγαπώ τό κυκλάμινο πιότερο κι' από τό φανταχτερό τό ρόδο, κι' από τον ταπεινό μενεξέ κι' από τό μυροβόλο γιασεμιά. Ίσως γιατί έχει λίγο άπ' όλα. Είναι κι' ευφορό να τό θεωρήσ, και ταπεινά, παράμερα στις ρίζες των δέντρων φυτρώνει και χύνει γλυκειά ευωδιά.

— Δέ συγκρίνω έγώ τό κυκλάμινο με τ' άλλα τὰ μεγάλα και τὰ περήφανα λουλούδια, είπε πλησιάζοντας ή *Βουνοκορφή*. Πάντοτε είναι κρυμμένο κάτω από τ' άγκάθια: κοπιάζει κανείς πολύ νά τ' άποκτήσει, πολλές φορές τὰ χέρια του πληγώνονται, αλλά κατόπιν άνταμείβεται. Μήπως έτσι δεν είναι και στη ζωή; Δεν κοπιάζει κανείς για ν' άποκτήσει κάτι; Τί μπορεί νά γίνει χωρίς κόπο;

— Ποιός μπορεί νά ιδ'ι τό άγνό κυκλάμινο και νά μ' ν' αγαπήσει; Έκανε το *Φωχό Κρινούλι*.

— Έμένα μ' άρέσει, όχι μονάχα νά κόβω τὰ κυκλάμινα, αλλά και νά τὰ ξερίζωνω όλόκληρα, δήλωσε ή *Κυρά Φροσύνη*. Νά, όλα αυτά τὰ κυκλάμινα που καλλιεργώ, τὰ έχω ξεριζώσει μόνη μου άπ' τό βουνό. Μιά μέρα που παιδεύομουν νά βγάλω μιὰ πατάτα από κυκλάμινο, βλέπω μπροστά μου ένα μικρό νά μου λέει με φιλή φωνίτσα: «Δόστε μου νά πάρω γάλα της μητέρας. Είναι άρρωστη, κυρά.» Του έδωσα ό,τι είχα άπάνω μου. Την άλλη μέρα, καθώς περνούσα από την ίδια μεριά, βλέπω τό μικρό καθισμένο γάμω φαινότανε σά νά με περιμένει. Μόλις με είδε, σηκωσε από χόμω ένα μουκέτο από κυκλάμινα και μου τὰ πρόσφερε χαμογελώντας. Τόσο συγκινήθηκα, που δάκρυσα.

— 'Αλήθεια ήταν μιὰ σπάνια ένδειξη ευγνωμοσύνης, είπε ή κυρία Διάπλασι.

— Πάμε, τώρα κι' από δω, είπε το *Κρητικό 'Ακρογιάλι*.

'Αρχισαμε νά προχωρούμε δίχως νά στεκόμαστε πουθενά σχεδόν. Νά όι όλοπράσινες βραγίες με τους βασιλικούς. Δυό παιδιά, μόλις μ' άρεσαν νά περνούμε, ξεχώρισαν από τ' άλλα, έτρεξαν και μας προσέφεραν από ένα κλαράκι βασιλικό που μοσχοβολούσε.

— Μου φαίνεται ότι κανένα λουλούδι δεν θ' αγαπήσω όσο τον βασιλικό, δήλωσε ή *Χρυσοσάνδαλος Αύγή*, γιατί με συνέδεσε μαζί του ή ζωή της εφημερίας. Όταν έφευγα από την πατρίδα μου για νά μπώ έσωτερικός σ' ένα σχολείο της 'Αθήνας, ή μητέρα μου με τὰ δάκρυα στα μάτια μου έδωσε μιὰ μικρή γλάστρα βασιλικό. «Πάρ' το, μου είπε, για νά σου θυμίζει την οϊκογένειά σου και την πατρίδα σου.» Κι' αλήθεια, κάθε φορά που νουσταλγούσα τη μητέρα μου έτρεχα στο παράθυρο όπου είχα τί γλάστρα, και κολλούσα τὰ χείλη μου στα πράσινά της φύλλα. Τό άρωμά τους με μεθούσε και νόμιζα πως μιὰ ζεστή πνοή μου χάιδευε τό πρόσωπο κι' ό πόνος μου μαλάκωνε.

— Έμένα μ' άρέσει ό βασιλικός, γιατί όταν σκόρπισε τό άρωμά του, έξυπνησαν από τον ύπνο τους όι άμαρτωλοί και εισήλθον εις τον δρόμον της άρετής, έκανε άποφθεγματικά ή *Μυροβόλος 'Ανδρος*.

Παίρνουμε τό βασιλικό κι' ευχαριστούμε τὰ καλά διαπλαστούλα. Τώρα περνούμε από τις γαρφαλιές. Πόσες είναι, και τί όρατες! Μά πού μ' άφίνει ό οδηγός μας νά τις θαυμάσουμε.

— Σταθ'ιτε, σταθ'ιτε, μας φωνάζει μιὰ μικρή περιβολάρισσα, ένα κοριτσάκι ως δέκα χρονών. Στεκόμαστε, και όταν ήρθε κοντά, άναγνωρίσαμε την αγαπητή μας *Βασιλοπούλα*.

— Θέλω νά σάς δώσω μερικά γαρύφαλα, έκανε λαχνασμένη, Έχω ένα σωρό γλάστρες και τις περιποιέμαι μοναχή μου. Θαρρώ πως βλέπω ακόμα τη χρυσή μου μαννούλα νά κόβη, νά σκαλίζει και νά ποτίζει σπογγικά τ' αγαπημένα της λουλούδια. Είχε όλες τις γλάστρες στη σειρά. Μόλις είχα άρχισεί νά μετρώ. Μιά, δυό, τρείς, όλες ήταν 25 ως 30 με πολλούς και διαφόρους χρωματισμούς. 'Ακόμα αισθάνομαι βαθύ πόνο στο άντίκρυσμα του αγαπημένου μου λουλουδιού και μου φαίνεται πως ή ψυχή της αγαπημένης μου μαννούλας θά μου στέλνη χίλιες ευχές σά με βλέπει νά σκαλίζω και νά ποτίζω τὰ γαρύφαλά της.

Πάλι θάμνωμαι νά μάτια μου! Μ' άρεσά καλό μου, καλέ τί είναι τούτο σήμερα, Πολύ ευάισθητος έχω γίνει τελευταία.

— Πώ, πώ, μαργαρίτες! φωνάζει έξαφνα ή Κική.

Μπροστά μας άπλωνόταν ένα χρυσοπράσινο χαλί από

κίτρινες μαργαρίτες. Καί γύρω-γύρω τό χαλί αυτό τό στόλιζαν όι φουντωτοί θάμνοι από τις άσπρες μαργαρίτες, που ήταν κι' αυτοί δλάνθιστοι.

Στην άκρη, στο δρομάκι, στεκόταν ένας μικρός περιβολάρης, τό αγαπητό μας *Νυχτοπούλι*. Μόλις μ' άρεσε, μ' άρεσε, πρόσφερε στον καθέναν κι' από ένα μουκέτο μαργαρίτες, και μ' άρεσε:

— Ξέρετε γιατί αγαπώ τη μαργαρίτα; Γιατί είναι τό όμορφότερο λουλούδι, τό πιδ άπλό στα χρώματά του, και γιατί κι' αυτή ή ίδια μ' αγαπά. Όσες φορές την ρώτησα αν μ' αγαπά, πάντα μουπε «ναι». Μπορώ κι' έγώ νά της άρνηθώ την αγάπη μου; Όχι, βέβαια. Την αγαπώ πιδ πολυ άπ' όλα τ' άλλα τὰ βουβά κι' ακατάδεχτα λουλούδια.

— Σταθ'ιτε, σταθ'ιτε, μ' άρεσαν από μακριά πέντε-έξη Διαπλαστούλα, που έρχονταν τρέχοντας με μάτσα μαργαρίτες στα χέρια τους.

Μά πού νά σταθούμε! Ό οδηγός μας μ' άρεσαν κιόλας άλλο. Μόνο ή Μπεμπέκα κι' ή Κική δεν θέλησαν νά χάσουν τὰ λουλούδια κι' έμειναν πίσω και τὰ πήραν. Όταν ύστερα από ώρα πολλή μ' άρεσαν, τις ρώτησαμε νά μ' άρεσαν ποιά ήταν τὰ ευγενικά Διαπλαστούλα, αλλά δεν τ' άρεσαν.

— Τώρα θά σάς πάω στα σπάνια κι' έξωτικά λουλούδια, μ' άρεσαν ό οδηγός μας. Τά έχουμε σ' ένα μικρό τμήμα του περιβολιού μας. άλλ' είναι από τὰ πιδ αξιοθέατα. Έδώ, αυτές που βλέπετε, είναι όι μανόλιες. Τις καλλιεργούν ή *Ναΐς* και τό *Κουκουτσάκι*.

— Έγώ στη μανόλια έχω μιὰ ξεχωριστή αγάπη, είπε τρυφερά ή *Ναΐς*, όχι γι' άλλο λόγο αλλά γιατί μου θυμίζει τον μικρούλη μου άδελφό, που μιὰ μέρα στερήθηκε τό παγωτό του, που τόσο του άρέσει, για ν' αγοράση μιὰ όραία μανόλια και νά την προσφέρει της μαμιάς.

— Έγώ, για νάβρω τούτη τη μανόλια, ριζοκινδύνευσα τη ζωή μου! μ' άρεσαν τό *Κουκουτσάκι*. Έπήρα τό άερο

«Ξαφνικά άντίκρυσμα έκει ένα λουλουδάκι...» (Σελ. 321, στ. α'.)

πλάνο και ύστερα από μιὰ ήλιγγιώδη πτήση έφθασα σέ τρείς χιλιάδες μέτρα ύψος, σέ μιὰ κορυφή των Ήμαλιών. Έκει βρήκα αυτό τό δέντρο με τό θαυμάσιο λουλούδι του. Κοιτάξτε το. Τά βαθυπόφυρα πέταλά του είναι στην καρδιά τριανταφυλλί τρυφερό, και τό βαθύ μεθυστικό του άρωμα γεμίζει την ατμόσφαιρα.

Πραγματικά γεμίζει την ατμόσφαιρα και σέ τέτοιο σημείο μάλιστα, που μ' έπιασε πονοκέφαλος.

— Και πως τό λένε αυτό τό είδος, που δεν είναι ή κοινή μανόλια; ρώτησε ή Φιφή κοιτάζοντας με δέος τό έξωτικό φυτό.

— Μανόλια Καμτέλ, έκανε με καμιάρι τό *Κουκουτσάκι*. Θά ήθελα πολύ νά σάς προσφέρω από ένα λουλούδι, αλλά είναι τόσο μεγάλα και τόσο λίγα...

— Οι γαρδένιες μου όμως έχουν λεπτότερο άρωμα, είπε ή *Νυφούλα* τ' *Ουρανού*, πλησιάζοντας. Πάρε μιὰ, αγαπητέ

μου 'Ανανία, για να στολίσω την κουμπότρουπά σου. Τό φτωχό μου μυαλό δεν βρίσκει τις κατάλληλες λέξεις για να δικαιολογήσω την προτίμησή μου σ' αυτό το λουλούδι. Μ' αρέσει πιοτερο απ' όλα η γαρδένια, γιατί συμβολίζει την αγαθότητα, την αγγελικότητα και την ανότητα την άσπιλη. 'Ηθελα νάμουν ζωγράφος για να σου δώσω να καταλάβης τί αισθάνεται η ψυχή μου για την αγγελική γαρδένια.

— 'Εμένα δεν μ' αρέσουν τα φανταχτερά λουλούδια της σέρας, την έκοψε η Παλμή 'Αθήνα. 'Εγώ αγαπώ περισσότερο απ' όλα μια ταπεινή πρασινάδα, τον άγριο πρίνο. Με τα κόκκινα κομπάρια του και με τα βαθυπράσινα αγκυρωτά του φύλλα, στολίζει τόσο όμορφα το σπίτι της ημερες των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς.

— Μαζί με τον πρίνο, ταιριασμένος πάντα είναι κι' ο ξός, είπε η Μπέλλα Κούκλα, κρατώντας ένα κλαράκι ξό στα χέρια της. Με τα στρογγυλά και τρυφερά πράσινα φύλλα του, που ανάμεσα τους ξεπροβάλλουν σαν μαργαριτάρια τ' άσπρα του λουλουδάκια, είναι το σύμβολο των μεγάλων γεγονότων. 'Ανθίζει τις ημέρες που γεννιέται ο Αυτρωτής μας, ανθίζει και την Πρωτοχρονιά.

— 'Ωραία είναι τα λουλούδια σας, είπε η κυρία-Διάπλασις, μα και τα δυο συνδέονται με έθιμα ξενικά. Για τον 'Ελληνικό λαό, ούτε ο ξός ούτε ο πρίνος έχουν συμβολική

σημασία. 'Ηταν χειμώνας βαρύς και τα χιόνια μ' είχαν σφαλίσει στο σπίτι μέρες πολλές. Σάν όνειρο θυμάμαι πως το στολίσανε το παιδί μας, μα δεν ήταν πουθενά ένα λουλουδάκι να του βάλλουμε. Τότε, δεν ξέρω πως, σ' ένα ποτήρι από την καλοκαιριά άκονα, βρέθηκαν ένα μπουκέτο δακρυάκια.

— Τί είναι αυτά τα «δακρυάκια»; ρώτησε η περιέργη Κική. — Δακρυάκια λέμε εμείς τους ναρκίσσους, εξακολούθησε η Χωρίς Φτερά. 'Η μαννούλα μου άρπαξε το μπουκέτο κι εκείνο και τ'όβαλε στα χεράκια του παιδιού μας. Μισομαραμένα, όπως μαραμμένο ήταν εκείνο, ταιριάζανε. 'Ασπρα και κίτρινα τα λουλουδάκια, άσπρο και κίτρινο και το παιδάκι μας. . .

— Πάμε να φύγουμε, 'Αγάπη, είπα στη μεγάλη αδελφή μου. Δεν άντέχω πιά στις συγκινήσεις.

— Σταθήτε, σταθήτε, έκανε πίσω μας μια φωνή. Μη φύγετε πριν ν' ακούσετε και μένα και να ιδήτε τα χρυσάνθεμα μου.

Γυρίσαμε και είδαμε την αγαπητή μας Νέλλη.

— Δεν υπάρχει φόβος να σ' ενοχλήσω με την ιστορία μου, μ'ας είπε. Τα χρυσάνθεμα τ' αγαπώ από μια φορά που ήμουν άρρωστη. 'Ο γιατρός που τον ρωτούσα κάθε μέρα μ' άγωνία πότε θα σηκωθώ, μου άπαντούσε: «αύριο».

Και το αύριο δεν έρχόταν, κι' απογοητευόμουν έντελως. 'Ηταν κιόλας αρχές του Νοέμβρη, έξω ο ουρανός μαύρος, σκοτεινός, μου φαινόταν πως η ζωή μου θα κυλούσε πάνω σ' αυτό το κρεβάτι, με μέρες ανήλιαγες πάντα. . . 'Εξαφνα θυμήθηκα τα χρυσάνθεμα μου. Ν' ανθίσαν τάχα; Φώναξα την υπηρέτρια και μούφερε δυο γλάστρες. Στη μια ανθίζαν πελώρια χρυσάνθεμα κιτρινοχρυσά σαν ήλιοι φωτεινοί. Στην άλλη λευκά σγουρά, σαν σγουρό-μαλλια κεφαλάκια. Κι' ήταν σά να γέμισε η κάμαρα φως και ζωή και χαρά, κι' απλώθηκε παντού, άκονα και στην ψυχή μου την απελπισμένη. Και τα χαρωπά λουλούδια βοήθησαν να ξεναγυρίσω η ύγεια γρηγορώτερα στο άρρωστο κορμί μου.

— 'Ωραία, έκανα μ' ανακούφιση. Μπρόβο, Νέλλη, μ'ας έδωσες κουράγιο. Κοντεύουμε κι' εμείς ν' απογοητευτούμε με τα θλιβερά που ακούγαμε.

Μιλώντας έτσι είχαμε φθάσει ως τα κάγκελα του περβολιού. 'Εδώ ήταν κι' η πόρτα απ' όπου θα βγαίναμε. Τη στολίζαν δυο αναρριχητικά φυτά: ένα αγιόκλημα και μια πολύχρωμη περιπλοκάδα. Το ένα το σκάλιζε η φίλη μας η 'Ηλιογέννητη, και το άλλο ο φίλος μας Περιπλοκάς. Μόλις μ'ας είδε, η 'Ηλιογέννητη έτρεξε και μ'ας έδωσε μια αγκαλιά δλάνθιστα κλαριά.

— Είναι σάν όνειρο λευκής όμορφιάς, μ'ας είπε με ποιητική έξαρση. 'Η ανοιξη έρχεται για μένα με τ' αγαπημένο αυτό λουλούδι. Βλέποντας τα ώχρόλευκα άνθη του να σαλεύουν στον άνεμο, σκέπτομαι πως κάτι τέτοιο θαχει γίνει και μια άγνη παιδική ψυχούλα που γνώρισα στα παιδικά μου χρόνια.

— Με συγχωρείτε που δεν σ'ας δίνω από τα λουλούδια μου, αλλά φοβούμαι μην την πάθετε σάν κι' εμένα τον ίδιο, είπε η Περιπλοκάς. Μια φορά, όταν ήμουν έξι χρονών, είχα πάει σε μιάς θειάς μου για να περάσω όλη τη μέρα. 'Εκεί εθαύμασα τις άπειρες περιπλοκάδες της, που είχαν άλλες κόκκινα, άλλες μαβιά κι' άλλες άσπρα λουλούδια, κι' εδιναν ένα τόνο χαρούμενο στην αλλη του σπιτιού. Τάπτογμα που έφυγα, σκέφθηκα να πάω στη μαμμά λίγα από τα όμορφα αυτά λουλούδια. Μα έμεινα με το στόμα ανοιχτό που δε βρήκα κανένα, και σάν άκουσα τη θεία μου να μού λέει πως οι περιπλοκάδες ζουν μονάχα ως το μεσημέρι, η τρυφερή παιδική ψυχή μου έχυσε ποτάμια δάκρυα γι' αυτά τα λουλούδια. Γιατί είναι φυσικό στους ανθρώπους ν' αγαπούν τα

πράγματα που πάσχουν και που πεθαίνουν γρήγορα. 'Αργότερα πήρα ψευδώνυμο αυτό το λουλουδάκι και το διατηρώ ακόμη και τώρα που κοντεύω να γίνω τέλειος άνδρας.

Είχαμε βγει πιά έξω από την πόρτα. Είμαστε όλοι μας φορτωμένοι λουλούδια τόσο, που δεν μπορούσαμε πιά να κρατήσουμε άλλα. 'Ενα πλήθος Διαπλάσους και Διαπλάσουλαι μ'ας συνόδευαν σάν τιμητική συνοδεία.

— Στο καλό, κυρία Διάπλασις, καλός σας Μάης!

— Ευχαριστούμε, ευχαριστούμε! 'Επίσης!

'Εδώ μ'ας άφησε κι' ο οδηγός μας. Τον ευχαριστήσαμε θερμά για όλο τον κόπο που έλαβε και τον καληνυχτίσαμε, γιατί είχε πιά βραδυναί για καλά. 'Εξαφνα, ποιός είναι αυτός που βλέπουμε να έρχεται προς το μέρος μας; Μπα, ο φίλος μας ο Ντίνος 'Αυγερίτης.

— Κι' εσύ με τους περιβολάρηδες ήσουν; ρώτησε η κυρία. Περιέργο! δεν σε είδαμε.

— Δεν είμαι περιβολάρης, μ'ας δήλωσε ο φίλος μας, αλλά ήρθα ως εδώ, ψάχνοντας να βρω το αγαπημένο μου λουλούδι.

— Και ποιό είναι; ρώτησα:

— Δυστυχώς δεν το ξέρω. Μια φορά μονάχα τόχω δεί. Θά 'ετυχε βέβαια και σένα κάποτε, αγαπητέ 'Ανανία, μια ανοιξιάτικη μέρα να πλανηθής στους άνθισμένους αγρούς και να συναρπασθής τόσο, που να μη θέλεις να τελειώση ποτέ η παραπλάνηση αυτή. . .

— 'Οχι, είπα, δεν μούτυχε. 'Εγώ είμαι σπιτόγατα. 'Αλλά δεν πειράζει, εξακολούθησε.

— 'Αν σου τύχαινε, θα καταλάβαινες την σκασίλα μου το ανοιξιάτικο εκείνο απόγευμα, όταν ένας πελώριος τοίχος από βράχους μού έκοβε στο ωραιότερο σημείο το μονοπάτι που είχ' ακολουθήσει. Μα το κώλυμα εκείνο μού κέντησε σ' αφάνταστο βαθμό την περιέργεια για το άγνωστο που μού έκρυβε και που το φανταζόμουν άπειρος πιδ ωραίο. Σ' ένα λεπτό πήρα την απόφαση κι' αναρριχήθηκα, η μάλλον ταλαιπωρήθηκα και λαχάνιασα τόσο την ώρα για να φθάσω στην κορυφή. Μα. . . ανθρακες ο θησαυρός. Κρίμα στον κόπο που είχα κάνει. Μπροστά μου ξαπλωνόταν ένας κατάξερρος κάμπος, όλος πέτρες και χωρίς ίχνος χορταριού. Φοβερά απογοητευμένος και λαχανιασμένος από την κοπιαστική αναρρίχηση, κάθησα σ' ένα λιθάρι. Μα ξαφνικά αντίκρισα εκεί ένα λουλουδάκι που μού διέφυγε την πρώτη στιγμή. 'Ηταν μοναχό του, μονακριβο, φυτρωμένο σε μια γούβα του βράχου, σε μια φουχτίτσα χόμα. 'Αδύνατο να φανταστήτε τη χαρά και την αγαλλίασή μου. Δεν ξέρω αν θα το πρόσεχα ανάμεσα στα πολυποίκιλα κι' εκθαμβωτικά λουλούδια ενός θερμοκηπίου. Μα εκεί μού τράβηξε τόσο το ενδιαφέρον, που θάθελα να ξαπλωθώ δίπλα του και να του πω, με σιγανή φωνή, τρυφερά λογάκια. 'Ηταν, όσο θυμάμαι, κιτρινοπέταλο, σε σχήμα άρχαίας ληκύθου, και είχε πλατιά ανοιχτόχρωμα πράσινα φύλλα με σκουρότερες λουρίδες.

— 'Αχ, τι ωραίο! φώναξε η 'Αγάπη. Και ούτε το ξαναείδες, ούτε έμαδες το όνομά του;

— 'Οχι, ποτέ, είπε ο Ντίνος 'Αυγερίτης. Δεν είναι περιέργο;

— Πολύ περιέργο, μα και ποιητικό, είπε η κυρία.

— Και τώρα με συγχωρείτε, αλλά θα ψάξω κατά κεινο το μέρος μήπως το βρω, είπε ο φίλος μας.

'Εμείς εξακολούθησαμε το δρόμο μας κατά το σταθμό. Τα κορίτσια τραγουδούσαν ένθουσιασμένα «Καλώς μ'ας ήρθε ο Μάης» και «Πρωτομαγιά, τα λουλούδια γιορτάζουν!» κι' ένα σωρό άλλα πρωτομαγιάτικα τραγούδια. Είχαν πλέξει και στεφάνια και είχαν στολίσει τα κεφάλια τους. Θέλησαν να στολίσουν και το δικό μου, μα αρνήθηκα. 'Ο 'Α-ζαρίας όμως δεν μπόρεσε να ντισταθί κι' έγινε γελοίος με το πελώριο στεφάνι του. 'Ο κόσμος γύριζε και μ'ας κοίταζε με θαυμασμό.

— Τί εύθυμη παρέα!

— Καλέ, που τα βρήκαν τόσα λουλούδια;

— Καλέ, βαστούν χρυσάνθεμα, Μάιο μήνα!

— Και μενεξέδες!

— Και γιασεμιά!

— Και πρίνους!

— Μπά! είναι η κυρία Διάπλασις και το σπιτικό της!

Ζήτω, ζήτω!

— Ζήτω ο 'Ανανιάς, ζήτω η Κυρά-Μάρθα!

Κατακουρασμένοι, αλλά κατευχαριστημένοι, γεμάτοι ανοιξιάτικον άερα και δροσιά και άρώματα, φθάσαμε στο σπίτι μας. 'Εκεί αποχαιρετήσαμε κι' ευχαριστήσαμε τον 'Α-ζαρία. Γεμίσαμε λουλούδια όλα τα βάζα, ως και τις κανάτες του νιπτήρα ακόμη, και κρεμάσαμε στεφάνια σ' όλες τις πόρτες και τα παράθυρα. Την ώρα που πέφταμε να κοιμηθούμε, είπα της 'Αγάπης:

— Σε παρακαλώ, αύριο να μη με ξυπνήσετε αν δεν ξυπνήσω μόνος μου.

— Και την κρίση της Κυριακής; Πότε θα την κάνης;

— Τί κρίση και ξεκρίση λές; Είδαμε τα παιδιά, μ'ας είπαν το καθένα τη γνώμη του, δεν έχουμε παρά να μοιράσουμε τα βραβεία. Δεν είναι έτσι, κυρία Διάπλασις; Τα γράμματα πάρε τα, δέστε τα με μια κορδέλλα και βάλτε τα στο άρχειο.

— Και το πρώτο βραβείο σε ποιόν θα το δώσετε; εί-πε η 'Αγάπη. 'Εμένα με συγκίνησε πολύ η Χωρίς Φτερά με το αδελφάκι της που δεν είχαν να το στολίσουν.

— 'Α, όχι, διαμαρτυρήθηκε η 'Ελπίς. 'Η Νέλλη με την αισιοδοξία της μού έκανε μεγαλύτερη εντύπωση.

— Και ξεχάσατε το λουλουδάκι του Ντίνου 'Αυγερίτη; έκανε η Πίστις.

— Και οι τρεις άπαντήσεις είναι σχεδόν ισότιμες, δήλωσε η κυρία-Διάπλασις. Μα το άγνωστο αγριολούλουδο του Ντίνου 'Αυγερίτη με συγκίνησε και μένα περισσότερο. 'Ας δώσουμε σ' αυτόν το πρώτο βραβείο.

'Ετσι κι' έγινε.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ντίνος 'Αυγερίτης [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέλλη [19Ε], Χωρίς Φτερά [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δυσόχαρτο [16Ε], Νάρκισσος [15Ε]. Χρυσοσάνδαλος 'Αγνή [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [12Ε] εις έκαστον). Ουράνιο Τόξο, Βασιλοπούλα, Κυρά-Φροσύνη, Περιπλοκάς, 'Αϊντά, Σικωνία, Αύρα, Πανελλήνιο 'Ονειρο, Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, Ρέα Συλβία, 'Ηλιογέννητη, Βασιλεύς της Ζούγκλας, Κρητικό 'Ακρογιάλι, 'Ερεϊκη, Πρωινό Κελάδημα, Καπετανοπούλα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [10Ε] εις έκαστον): Φιόρο του Λεβάντε, Φάουστ, Λαταίς, Θούριος, 'Ιπότης Λόγγην, 'Αγνή, Βουνοκορφή, Βάτραχος 20, Νυχτοπούλι, Ναίς, Δροσούλα, Ξανθούλα, 'Ερνάνης, Γαλανομάτα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [8Ε] εις έκαστον): Μίκυ Μάους, Σορέλλα ντ' 'Οζια, Μεγαλειον της Κύπρου, Γλάρος του Αϊγαίου, Μαρία Πετρίτου, Σαλωνίτσα, Μπουμπουλίνα, Σόνα, 'Ιπότης των Ρόδων, 'Ανοιξιάτικη Βροχούλα, Δούλη Δωδεκάνησος, Γλυκειά Σαμιωτοπούλα, Κινεζούλα, 'Ατρόμητος Πειρατής, Νυφούλα τ' Ουρανού, Μυροβόλος 'Ανδρος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [6Ε]:) Όλοι όσοι αναφέρονται εις την κρίση.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 42^{αν} ΚΥΡΙΑΚΗΝ

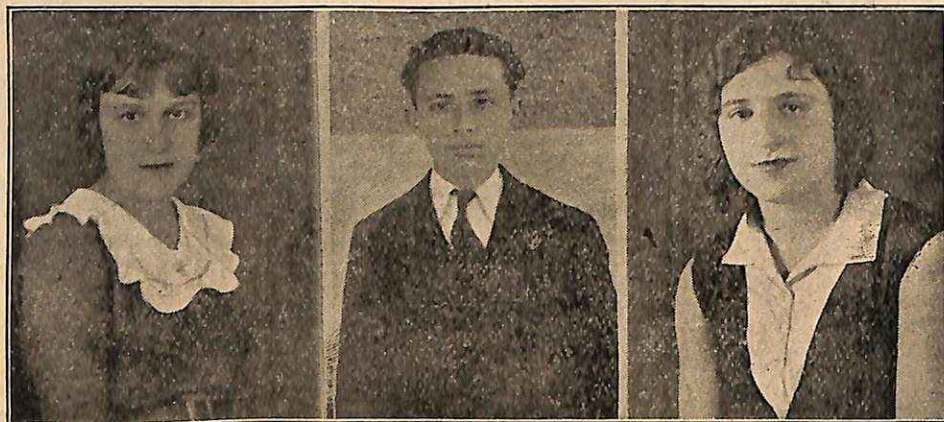
'Απ' όσα σύντομα ποιήματα συγχρόνων 'Ελλήνων Ποιητών—από Ρήγα Φεραίου μέχρι των σημερινών—γνωρίζετε, ποιό σ'ας έκαμε τη μεγαλύτερη εντύπωση και γιατί;

'Η άπάντησις πρέπει να περιέχει ολόκληρο το ποίημα, ή αιτιολογία όμως της προτιμήσεώς του να μην υπερβαίνει δυο σελίδες συνηθισμένης έκδοσης. Συμβουλευθήτε τον 'Οδηγό για τους όρους της συμμετοχής. Διαβάστε και τη σημερινή 'Αλληλογραφία. Προθεσμία μέχρι 15 Αυγούστου.

Κατ' έντολήν της Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΓΙΑΣΕΜΗ Κ. ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗ, Κυρά της Θάλασσας, 'Αθήναι-Ιστιαία. Α' Βραβείον Διαγωνισμού Ποιήματος και 253ου Διαγ. Λύσεων. — 2. ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΥΡΙΟΣ, Ριγολέττος, 'Ανδρος, 'Ισότημος Α' Βραβείου 253ου Διαγ. Λύσεων. 3. ΧΡΥΣΟΥΛΑ Κ. ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗ, 'Ηλιογέννητη, 'Αθήναι-Ιστιαία. Α' Βραβείον 252ου Διαγ. πρὸς Σύνθεσιν Πνευματ. 'Ασκήσεων και Ισότημος Α' Βραβείου 253ου Διαγ. Λύσεων.

σημασία, σχετικά με τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά.

— Δεν μπορείτε όμως να πείτε πως και το δικό μου δεν είναι γνήσιο ελληνικό λουλούδι, ακούστηκε μια φωνή από πίσω μας.

Γυρίζουμε και βλέπουμε τον καλό μας φίλο το Νάρκισσο.

— Και πού λουλούδι καλλιεργείς εσύ; τον ρωτάμε.

— Το λουλούδι που φέρω τ' όνομά του: τον νάρκισσο. Για μένα έχει ιδιαίτερη σημασία, όχι καθαυτό σάν λουλούδι αλλά σά σύμβολο μιάς άξέχαστης παιδικής φιλίας. 'Όταν ήμουν μικρός, είχα φίλο ένα παιδάκι πάντα άσθενικό. Τις σπάνιες φορές που ήταν καλύτερα, του έκανα συντροφιά στον κήπο του σπιτιού του, μα τον περισσότερο καιρό καθόμουν πλάι στο προσκεφάλι του. Κι' όταν ήλθε ο καιρός που ο Θεός το κάλεσε κοντά του, βρισκόμουν και στις όρες της αγωνίας δίπλα του. Κατάλαβε το τέλος του και θέλησε να μού δώ τη κάτι για να το θυμάμαι. 'Εβριξε μια ματιά γύρω του κι' ύστερα μού είπε: «Πάρε αυτούς τούς νάρκισσους», κι' απλώσε το χεράκι του δίπλα στο κοιμοδινό, όπου σ'ένα όμορφο άνθογαλί δροσίζονταν ένα μπουκέτο νάρκισσοι. 'Ο μικρός μου φίλος, βρισκεται από καιρό στον ουρανό, μα τα φτωχά λουλούδια τάχω κλεισμένα σε κάποιο κουτί για ανάμνηση.

— Οί νάρκισσοι μού θυμίζουν τον χαμένο αδελφούλη μου, είπε η Χωρίς Φτερά πλησιάζοντας, χωρίς να την πάρουμε είδηση. Θά ήμουν ως τεσσαράων χρονών, όταν τον χά-

ραία ιδέα και πολύ καλή ανάπτυξη του θέματος, ιδίως στην αρχή. Έκει όμως που συναντά κανείς μια φράση αφογή, βλέπει και κανένα επίθετο έντελως αταίριαστο με το ύφος που πρέπει να υπάρχει σ' ένα θρησκευτικό κομμάτι. Γιατί κάθε είδος πρέπει να έχει και το ανάλογο ύφος και τις ανάλογες εκφράσεις και μια λέξεις που θα ταίριαζε πολύ ώραία σ' ένα άλλο έδω χτυπάει ασχημα. —Θά εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ιναώνεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα. δρ. 10. —Τα εγκρινόμενα ή αναρνούμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται από Α, άνηκουν σε αγόρια και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ρενέ, κ. (ΝΓ). 'Αγγελουδί των 'Ονειρών, κ. (ΠΖ). Κόκκινη Κούκλα, κ. (;). Κόμης Γυίχης, ά. (ΤΣ). 'Αραμής. ά. (ΤΣ). Πόρθος, ά. (ΤΣ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: 'Ομορφη Κουκλίτσα, κ.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: **Δυσόχαρτο** (φωτογραφία ελήφθη βραδείο και τετράδια έστάλησαν) **Νηρέα** (έστείλα για τις συλλογές σου σου άπέντησα πολύ δυσανάγνωστο τό γράμμα σου μη γράφης τόσο πυκνά!) **Αίματοβαμμένην Δόγγην** (έστείλα και τάλλα φυλλάδια στον 'Ερ. κομμάτι δεν είχες τό δικαίωμα να στείλεις άλλο πριν μάθης την τύχη του πρώτου) **Βενετοάνικη Νύχτα** (γιατί κατεσχέθησαν αυτά τά φυλλάδια! έλπίζω να ιδούν ότι δεν έχουν τίποτα τό επιλήψιμο και θά σάς τό δώσουν από τά δυό κομμάτια, τό ένα μόνο θά κριθή) **Χλωμό Φεγγάρι** (χαρτί λύσεων έστείλα για τό ποίημα δεν θυμούμαι, ούτε μπορώ να ψάξω τώρα να τό βρω) **Μακεδονικό Νούφαρο** (έλαβα, περίμενε σου έστείλα 8 τετράδια) **Μόσχω Τζαβέλλα** (εύχομαι περαστικά της άδελφής σου έστείλα 10 τετράδια) **Άγγλην** (βραδείο έστείλα για τή «Αιτανεία του Φωσκόλου» τό ίδιο μου γράφει κι' ή **Μεγάλη 'Ελλάς** ώστε πρέπει να τή δημοσιεύσω) **Τάσση Δούζη** (έχεις δικιο ή κλητική, στην κοινή όμιλία, είναι Τάσση, Πάσση, κτλ. αλλά δεν είναι λάθος και τό Τάσση χαίρω που είσαι τώρα έντελως καλά έχω στη διάθεσή σου όπόλοιπο δρ. 77,40) **Μαύρον 'Αετόν** (έκαμες πολύ καλά θά σου πω άμα τό διαβάζω) **Διαβάτην** (τό έσημείωσα, γιατί υπάρχει αίσωπειος μύθος με τό ίδιο θέμα και την ίδια ιδέα αλλά τόσο τό καλύτερο που δεν ήταν μίμηση, άλλ' άπλή συνάντηση έλαβα και τό άλλο, κι' άμα τό διαβάσω θά ιδω τί θά γίνει, γιατί τό βλέπω σαν πολύ μεγάλο) **'Αρετήν** (χαίρω πολύ που άποφάσισες να μου γράφης περισσότερα θά σου πω όταν έρθη για την άπορία σου, δεν χρειάζεται Νικόλαον Κ. Χάμαν (δ κ. Φαίδων έλαβε τό γράμμα σου και σ' εύχαριστεί πολύ) όσο για την άπορία σου, δεν χρειάζεται 'Αθην. 'Επιστολή, γιατί «φουτουρισμός» είναι είδος τέχνης, ή σχολή, ή τεχνοτροπία, που δεν μπορεί να ένδιαφερη τά παιδιά) **'Αραπάκι** (σου ένεύρινα αυτό τό ψευδώνυμο και σου έστείλα ό,τι μου παρήγγειλες, τόμο, βιβλία κτλ.) **Μηλολόνην** (έστείλα) **Νέαν 'Ελλάδα** (έστείλα 30 τετράδια) **'Ορέστην Α, Γιάκαν, Τάκην Μπαρμπαλιάν, Φιλομήλαν** κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 28 Μαΐου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του 26ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δε γται μέχρι της 4 Αυγούστου.

373. Δεξιόγριφος

Τό πρώτο όπωροφόρο,
Τάλλο μιá μετοχή
Και τ' όλο γνωστή πόλη
Σ' αρχαίαν έποχή.

Πληγωμένος 'Αετός

374. Στοιχειοτονόγριφος

Θεομή χώρα, τί μεγάλη!
Μ' άν της κόψης τό κεφάλι
Και τον τόνο της τραβήξης
Λίγο πιό ψηλά— θά φορέξης.

Παχασαία

375. Μεταγραμματισμός

Σ' έθνικό βαρβαρικό
Βάσω Λάμβδα άντι για Δέλτα
Και νησάκι έλληνικό
Σχηματίζω σβέλτα-σβέλτα.

Έρνάνης

376. Αίνιγμα

Τό άρσενικό μου, όξύτονο,
Κι' αυτήν άκόμα τή ζωή
Μπορεί να σου άφαιρέση.
Τό θηλυκό μου, αλλάζοντας
Και τόνο, ξάφνου θά βρεθή
Στου πέλαγου τή μέση.
Κι' άν θέλεις και τό ούδέτερο,
Μέσα στην πιό μυρυστική
Βραγιά θά πάρη θέση.

Νέα 'Ελλάς

377. Κρυπτογραφικός

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Τύραννος.

2 9 1 2 3 5 = 'Ωρα.

3 2 6 6 8 9 = Ζώνον

4 5 6 8 9 = Θεός.

5 6 7 3 8 9 = Νήσος.

6 2 3 8 6 = 'Υγρόν.

7 3 8 9 8 9 = Μετεωρολογικόν.

8 9 9 5 = 'Ορος.

9 1 5 3 8 9 = 'Ιχθύς.

Γεώργιος Ι. 'Αραχωβίτης

378-382. Μαγικόν Γράμμα

Τή άνταλλαγή ενός γρομμματος ένα-στης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

'Ελλάς, λιμός, άλλως, μίσχος, Τρώς.

Μηλολόνη

383. Μικτόν

τ - ι - ξιμεν - ου - νδρς - ου

Νυφούλα τ' Ούρανεύ

384. Γρίφος

ω	ω	μῆλον	Β	οφ	οφ
σοφ	ω	καφτός	Β	οφ	οφ
ω	ω		ΒΒΒΒ	οφ	οφ

Ρωμανική Βασίλειον

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλου 12

147. 'Απόλλων (άπό, λλ, ών). — 148.

Κατάκοπος-κατάσχοπος. — 149. Βέλος-

Βόλος. — 150. 'Αρπα(ς)-παράς. — 151.

X A P O Σ 152. ΤΑΚΙΤΟΣ

A P O Σ ('Αττικός, κατοικία,

P B I λητής, δικάκις, Σιά-

Π A N A M A Σ τιστα). — 153-157. Διά

Γ K Y του Δ: Δῆλος, δῆεις,

Γ H Γ ἄδην, δέρμα, Μῆδος.

A Σ H — 158. Μάτην, Δραχ-

Νάρθηξ=ΜΑΝ-ΓΝ=Μηδέν ἄγαν.

— 159. Μανθάνων μη κάμνε. — 160. Δια-

βολήν μίσει (διά βο λιν, μ' εις ι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλο στοιχείο δρ 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παχέα δέ στοιχεία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. 'Ο χωριστός στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηται πληρώνουν τα διπλά 'Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΔΒ' 280]

Αγαπημένα μου Διαπλάσσοπουλα, που μου εύχηθήκατε, χίλια εύχαριστώδε-
'Αγνή

[ΔΒ'—281]

Ρενέ, Φιόρο του Λεοάντε, Ρέμδη, στη γιορτούλα σας χίλιες εύχούλες.
'Αγνή

[ΔΒ'—282]

Αγαπημένες μου Μίκυ Μάους, Λορέττα, Χαραυγή, Λευκοθέα, για τις εύχούλες σας υπερευχαριστώ.

Ρενέ (πρώην Λορ. Γιούγκ)

[ΔΒ'—283]

Επειτα από τόσον καιρό, μπαίνοντας στο σαλονάκι της Διαπλάσεως, χαιρετώ δ-
λα τά Διαπλάσσοπουλα. Ρενέ

[ΔΒ'—284]

Προσφέρω μπουκετάκι παρθενικών κρίνων στην αγαπημένη 'Αγνή, για την γιορτούλα της. Ρενέ

[ΔΒ'—285]

Αγαπημένη 'Αγνή, Δέξου τις ειλικρινείς εύχούλες μου. 'Υπερευχαριστώ όσες μου εύχήθησαν. Μπουμπουλίνα

[ΔΒ'—286]

Στό διαγωνισμό μου βραδεύω κατά σει-
ρά: Γαρδένια, Δούλη Αωδεάκησσο, Νεράιδα των 'Αγρών και Βατίλισσα του Δάσους. Λοιπούς εύχαριστώ.

Χρυσόπηγή (Βάτραχος)

[ΔΒ'—287]

Αγαπητέ 'Ατταβύριε, σου εύχόμεθα καλή έπιτυχία για τις έξετάσεις σου. Πάνο 'Ηλιοβασίλεμα, Μπελίνα

[ΔΒ'—288]

Ατταβύριε, να περιμένω άκόμα άπάντησή σου; Γαρδένια (Βάτραχος)

[ΔΒ'—289]

Δάμων, Φιντίε, τετραδιάκια έλαβα. Εύ-
χαριστώ. Μά ποδ βρήκατε Δ/σιν;
Μακεδονικό 'Εντελβίς

[ΔΒ'—290]

Αγαπημένη μας Δευκή Καμέλια, για τό σκληρό χαμό της μαννούλας σου, δέξου τά πιό θερμά μας συλλυπητήρια.

'Ανέσπερη Εύτυχία

Γαλανή Πειραιωτοπούλα

[ΔΒ'—291]

Νυφούλα τ' Ούρανοῦ, για τή γιορτού-
λα σου δέξου χίλιες καρδιόχαλτες
εύχες. (Καθυστερημένη)

'Ανέσπερη Εύτυχία

[ΔΒ'—292]

Μίκυ Μάους, 'Αρη, γιατί δεν άπαντά-
τε; 'Αγραμπελη, εύχαρίστωσ' στεί-
λε πρώτη. 'Αιντά, άκόμη δεν έλαβα τε-
τραδιάκι είδα και άλλου παράπονα. Γιατί;
Περιμένο. Γιόλα

[ΔΒ'—293]

ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Γρόσδος: ΚΟΜΗΣ ΓΥΙΧΗΣ, Γραμματεύς:
ΑΡΑΜΙΣ, Ταμίας: ΠΟΡΘΟΣ. ΠΡΟΣΟΧΗ!
Νέα Δ/σις: κ. Κολιαλέξη για «Τρεις Σ.»
Πευκαλίων 5, 'Αθήνας. 'Υποστηρίξατε τον
Διαγωνισμόν μας.